

Rozsudkem odvolacího soudu ze dne 17. prosince 1930, a to jeho výrokem o trestu, byl porušen zákon. Předně jest podle § 266 a § 55 a) tr. zák. (čl. I. odst. čís. 2 a 3 zák. ze dne 20. července 1912, čís. 141 ř. zák.) vazbu zajišťovací a vyšetřovací, již utrpěl odsouzený před vynesením rozsudku, započítati na tresty na svobodě i na tresty na penězích, pokud ji odsouzený nezavinil. Příčí se proto zákonu, že odvolací soud, ukládaje obžalovanému trest, neuvažoval vůbec o započítání zajišťovací vazby (viz nahoře v rozsudku porotního soudu), a že nezapočítal vazbu tu na uložený trest, ač nezjistil, že zajišťovací vazba byla obžalovaným zaviněna. Dále jest, dojde-li v obnoveném řízení k odsouzení obžalovaného, podle třetího odstavce § 359 tr. ř. hleděti při vyměření trestu v odsuzujícím nálezu k trestu, který vinník již vytrpěl. Byla-li, jako v souzené věci, povolena obnova jen ve prospěch obžalovaného, musí — jelikož platí pro tento případ podle čtvrtého odstavce § 359 tr. ř. zákaz opravy (změny) v neprospěch odsouzence — sejíti z jakéhokoliv uložení trestu, byl-li trest uložený dřívějším rozsudkem mezi tím vykonán. Skutečnému výkonu trestu pak rovná se jeho prominutí (§§ 226, 529 tr. zák.). Proto se příčí ustanovení třetího odstavce § 359 tr. ř., že odvolací soud uložil obžalovanému trest, aniž má zjištěno, že nebyla splněna podmínka, pod níž byl obžalovanému prominut trest uložený mu dřívějším rozsudkem porotního soudu. Ovšem ani to, že při správném použití zákona nebylo při opětném odsouzení uložiti vůbec žádný trest, nebránilo (kladnému) výroku o podmíněnosti odsouzení (srovnej rozh. č. 3154 sb. n. s., č. 594 sb. m. spr.). Podmíněný odklad trestu, přesněji podmíněnost opětného odsouzení o sobě nebyla a nebude obžalovanému na újmu, ana mu umožňuje, zbaviti se osvědčením po zkušební dobu i následků odsouzení, dosud mu neprominutých, jsou-li tu nějaké, najmě však dosíci předpokladu, že (vůbec) nebyl odsouzen. Jelikož se však ono usnesení okresního trestního soudu v Praze — povolujíc podmíněný odklad trestu (přesněji výkonu trestu) 14denního vězení — přimyká přesně k onomu výroku o trestu, bude při zrušení tohoto výroku o trestu zrušiti i ona rozhodnutí soudů obou stolic o podmíněném odkladu výkonu trestu, by bylo odvolacímu soudu umožněno, přizpůsobiti výrok ohledně podmíněného odkladu výkonu trestu (podmíněnosti odsouzení) novému výroku o trestu i v případě, že bude do trestu započítána vazba zajišťovací, neb od uložení trestu vůbec, upuštěno. Vyhraditi onen výrok znovu soudu prvé stolice není třeba, an soud ten již i v tomto směru promluvil na podkladu výměry trestu pro obžalovaného nejnepříznivější ze všech možností, jež mohou nyní nastati. Bylo proto o zmatečnì stížnosti podle § 33 tr. ř. ve smyslu § 292 tr. ř. rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 4310.

Nejde o zločin podvodu podle § 199 d) tr. zák., nýbrž po případě jen o přešupek podle §§ 205, 461 tr. zák., předložil-li pachatel průvodčímu vlaku padělanou jízdenku, již neplatnou, i kdyby byla vydána dne, na který přepsal datum vydání.

(Rozh. ze dne 29. října 1931, Zm I 755/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 21. července 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák., zrušil však použitím § 290 tr. ř. podle § 5 novely k trestnímu řádu napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by o ní znovu jednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Při jednání o zmateční stížnosti obžalovaného přesvědčil se zrušovací soud, že bylo trestního zákona nesprávně použito v neprospěch obžalovaného. Platí-li jízdenky druhu, o který jde, jen 8 dní — jak udává svědek S., avšak rozsudek nezjišťuje —, byla by jízdenka, již obžalovaný použil a průvodčímu vlaku předložil, v době, kdy se tak stalo, t. j. dne 11. prosince 1929 neplatná, i kdyby byla vydána teprve 29. listopadu 1929, což obžalovaný předstíral, změniv číslici 4 v razítku osvědčujícím, že jízdenka byla vydána 24. listopadu 1929. Souzené padělání listiny, správněji poznamenání (razítkem), zavedeného veřejným ústavem a vyvolaný jím omyl nemohly proto za předpokladu osmidenní platnosti jízdenky zdržeti činitele železniční dráhy od úkonů, které jim podle čl. 23 vl. nařízení čís. 144 Sb. z. a n. 1928 náleží, přistihnou-li cestujícího bez platné jízdenky, takže byly naprosto nezpůsobivé, způsobiti správě čsl. železnic nebo třeba státu (železničnímu eráru) škodu na majetku nebo na jiných právech. Bude tudíž po případném zjištění doby platnosti jízdenky uvažovati o souzeném skutku s hlediska přestupku podvodu podle §§ 197, 205, 461 tr. zák. (jízda bez platné jízdenky a předložení neplatné jízdenky za účelem zakrývání nedostatku platné). Poněvadž však v rozsudku a v jeho důvodech nejsou zjištěny skutečnosti, které by při správném použití zákona měly býti podkladem rozhodnutí, nemohl zrušovací soud sám ihned ve věci rozhodnouti, a bylo věc podle § 288 čís. 3 tr. ř. vrátiti nalézacímu soudu k opětovnému projednání a rozhodnutí.

Čís. 4311.

Vyšší trestní sazby druhé věty § 82 tr. zák. jest použití, stal-li se odpor se zbraní, bez rozdílu, záležel-li odpor v násilném vztažení ruky či ve vyhrůžce.

(Rozh. ze dne 30. října 1931, Zm I 96/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 1. prosince 1930, pokud jím byl obžalovanému, odsouzenému pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák., pro přestupek proti veřejným zařízením a opatřením podle § 312 tr. zák. a pro